

עמ"ת 21984/04/14 - מדינת ישראל נגד מחמד נאטור

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

22 אפריל 2014

עמ"ת 21984-04-14

לפני : השופט יעקב שפסר
העוררת:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליאור שביט

נגד

מחמד נאטור (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד דרויש נאשף

המשיב:

החלטה

ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט מ' מזרחי), לפיו הורה על שחרורו של המשיב בתנאי ערבויות והפקדה כספית, זאת על רקע כתב אישום שהוגש בעניינו והמייחס לו ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב ונהיגה בו ללא רשיון וללא ביטוח.

תמצית טיעוני העוררת היא, כי שגה בית המשפט קמא באי מתן משקל ראוי לעילת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, שהינו תושב שטחים, שנכנס לישראל שלא כדין על מנת לבצע בה עבירות רכוש חמורות, שהן לכשעצמן נפוצות, הוגדרו כ"מכת מדינה" וגורמות לפגיעה קשה באיכות החיים, בבטחון האישי ובכלכלת המדינה. משמדובר במי שביצע עבירת כניסה לישראל ביחד עם עבירות נלוות חמורות, תוך שהמשיב הינו חלק מפעילות עבריינית שמטרתה לגנוב רכב ולמכרו או לפרקו, הרי שקיים אינטרס ציבורי כבד משקל למיצוי הדין עימו. לכך יש להוסיף אף את העובדה כי המשיב ניסה להמלט מהשוטרים, ביצע מעשיו באופן המעיד על תעוזה ומסוכנות גבוהה, ונעצר אך משנפל לתוך תעלה. בנסיבות אלה לא ניתן לתת בו אמון ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים בעניינו.

ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, אם כי טען שהמשיב קיבל את הרכב מאחר ולא גנב אותו פיזית. לדבריו אין מדובר במסוכנות, שכן מדובר בבחור צעיר נעדר עבר פלילי, ובעבירת רכוש יחידה. כן ציין כי העמדה המקובלת בפסיקה היא שניתן לשחרר גם שבח"ים בתנאים, תוך שהבדיקה נעשית בשאלת המסוכנות ובשאלת העבר הפלילי. בנסיבות אלה ביקש לדחות את הערר ולחלופין להפנות את מרשו לקבלת תסקיר.

באשר להיבט העקרוני בדבר שחרור שב"ח, נדרש בית המשפט העליון לסוגיה זו לא אחת ואכן קבע, כי אין בעובדת היות אדם שב"ח לכשעצמה, כדי לפטור מחובת בדיקת חלופת מעצר, אף שהחשש לקיומו של סיכון ההתחמקות מאימת הדין מתקיים בדרך כלל ביתר שאת במקרים מסוג זה, שכן קל יותר לתושבי השטחים להמלט ולהתחמק ממשפט. על כן

מתחייבת בחינה פרטנית של כל מקרה לגופו. (ר' למשל בש"פ 6781/13 **מוחמד קונדוס נ' מדינת ישראל** (4.11.13), בש"פ 6440/09 **אבו רידה** (18.8.09), בש"פ 10418/08 **טלאלקה** (15.12.08), בש"פ 8567/06 **דאפר** (6.11.06), בש"פ 7136/04 **פיאלה** (12.8.04), בש"פ 260/05 **סביח**, (23.1.05), בש"פ 6339/03 **חושיה**, (11.7.03), בש"פ 3794/06 **רשואן** (17.5.06), בש"פ 3756/05 **טרשאן** (21.4.05).

בענייננו, לא נעלמה מעיני העובדה כי המדובר במשיב נעדר עבר פלילי. לכאורה ובמצב דברים רגיל, היה ניתן אולי לשקול את שחרורו, ואולם, אחד השיקולים המרכזיים בבחינת מצבו של שב"ח שעניינו נדון הוא, האם מדובר אך בעבירת כניסה לישראל שלא כדין, או שמא, המדובר בעבירות נלוות נוספות. במצב דברים בו קיימות עבירות נוספות כבענייננו, הרי שלא רק שמדובר בחשש להמלטות מאימת הדין, אלא אף במסוכנות מובהקת הנובעת ממעשי המשיב. לעניין היותה של העבירה המרכזית הנוספת בעניין דן עבירת רכוש, הרי שמאז הלכת רוסלן, קבע בית המשפט העליון לא אחת כי לא ניתן לומר שעבירת רכוש אינה מקימה עילת מעצר ויש לבחון את הדברים לגופם (ר' למשל בש"פ 45/10 **מסארווה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010)). בענייננו, אין המדובר "רק" בעבירת רכוש אלא בעבירות נוספות כאמור.

יתרה מכך, נוכח הסמיכות הגאוגרפית בין ישראל לאזור, קמה עילת מסוכנות לפיה עולה חשש שמא ינסה המשיב לשוב לישראל לשם ביצוע עבירות דומות נוספות, תוך שקיים קושי למערכת האכיפה בישראל לפקח באיזור על קיומם של תנאי השחרור (ר' בש"פ 6781/13 **קונדוס** הנ"ל, פסקה 11 להחלטת כב' השופטת ע' ארבל).

לא ברורה לי קביעתו של בית המשפט קמא לפיה "נראה כי המשיב אינו המתכנן של האירוע, אלא יתכן והוא שליח, שתפקידו להוביל את הרכב לתחומי האיזור" ולא מצאתי לכך עיגון של ממש בחומר הראיות. עם זאת, אף אם אקבל את האמור, הרי שאין בכך כדי להפחית מחומרת העבירה, ממסוכנותו של המשיב ומהעובדה כי אף אם אינו מתכנן האירוע, משמש הוא ללא ספק חוליה חשובה ומרכזית בשרשרת של גנבי הרכב, שמטרתה להעביר כלי רכב מישראל לאיזור, תוך שנהג ללא רשיון וללא ביטוח וסיכון משתמשי הדרך בכך, ואף ברח ממחסום משטרת, בביצוע פניית פרסה מהירה וירידה עם הרכב לתעלה, שם נתפס. לא ניתן להקל ראש בחומרתן של מכלול העבירות שביצע ובפגיעה הציבורית הנובעת מהן, ואשר מובילות למסקנה כי לא ניתן לתת בו אמון ולשחררו בתנאים.

עיינתי בהחלטות שהומצאו על ידי ב"כ המשיב ולא מצאתי כי תרומות הן תרומה של ממש לענייננו: רובן החלטות ישנות מלפני עשור ומעלה, אשר מאז הינתן, חודשו ההלכות בנושא זה.

באשר להחלטות העדכניות - בעמ"ת 26392-04-10 (**אלהרוש**), המדובר היה בעבירות שבוצעו כ- 4 שנים קודם הדיון. בעמ"י 42102-09-12 (**שעויט**), לא היה מדובר בעבירות גניבת רכב אלא, מבלי להקל ראש, בעבירת הפרעה לשוטר עת הזדהה הנאשם שם, כאחיו. בעמ"ת 34208-01-10 (**דאוד**), היה מדובר בתקלה ממשית ופגם של ממש בהליכי המעצר תוך פגיעה בזכויות העורר שהיה בלתי מיוצג ובתשתית ראייתית מוחלשת.

בעניינו מצב הדברים כמובן שונה. המדובר במשיב שלא מיוחסת לו רק עבירת שב"ח בלבד אלא שנתווספו לה עבירות

נוספות, הן רכושיות והן נסיון ההמלטות מהשוטרים. כפי שקבע בצדק בית המשפט קמא, מתקיימות בעניינו שתי העילות-מסוכנות וחשש להמלטות, ונוכח חומרתן של הנסיבות המתוארות, סבורני כי יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים בעניינו.

המשיב יעצר איפוא עד תום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשע"ד, 22 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.